ի գիւրս մարգագետինս և ի խաղս, որ եղեր ընդունող մաքուր մարմնոյ Նորա։

Աւրհնեալ ես ի բնաւս ա. և ի բաժինս, զի էջ առ քեզ անէջն և անեղն, լուսաւորեաց և աւրհնեաց և սրբեաց զքեզ։

Աւրհնեալ ես դու ի հողս և ի հողէղէնս, զի խառնեցաւ ընդ քեզ երրորդութեանն տագաւարդ՝ և անմեղ մարմինդ ոսկրացեալդ ի քուրացս՝ ի քեզ ծածկեցաւ։

Դու ես երանելի՝ զի շաղախեցար արեամբ երեսուն և ութիցն, և ներկեցար վարդագոյն՝ ներկողտ որդան․ ծիրանեցար, ծարիւրեցար, պարարեցար, պարարտացար, և պարգևաձեալ պսակեցար։ Երանի է քեզ և բնակչաց քոց՝ որ եղեր դամբան կուսից և յարկ յաւիտեան անուանել զանուն Նոցա ի քեզ․ ի քեզ հրաշագործեաց Աստուած՝ որպէս ի Տայան դաշտին։

Երանի հողոյն ուր հողացաւ մարմինն, և երանի աւդոյն յոր միացաւ շունչն, և թէպէտ և մեկուսացաւ ի սդալեացս տեսանելոյ՝ սակայն իմանալի հոգւոյն ընդ մեզ է անանջատ, և զաւրութիւն հոգւոյն անզատելի է յոսկերաց սորա՝ որպէս ցուցաւ յԵղիսէոս [Թգ․ 19բ]։

ա. Ձեռ. բնաւս.